

Arrest

nr. 129 675 van 18 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Tadzjiek afkomstig uit de stad Puli Khumri, gelegen in het district Puli Khumri van de provincie Baghlan te zijn. U bent gehuwd en had uw eigen garage en werkte er als automecanicien en metaalsmid. U verklaarde het volgende tijdens uw eerste asielaanvraag: ongeveer achttien maanden à twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begon u te werken voor het politiecommissariaat van Puli Khumri. U herstelde en onderhield hun wagens. Dicht bij uw handelszaak was er een opleidingsinstituut en de studenten die voorbij uw zaak passeerden gooiden vaak papieren op de grond. U veegde deze bijeen en gooide ze weg. Op een dag lag er een brief onder de poort van uw winkel. Omdat u zelf niet kan lezen bracht u ze naar uw vriend M.(...) die ze voorlas. Het bleek een brief van de taliban te zijn. Er stond in dat u iets onder een politiewagen moest bevestigen ofwel een talibanlid in het politiecommissariaat moest binnenlaten. Toen

besepte u dat u al drie à vier gelijkaardige brieven onder uw poort had gezien. Omdat u destijds niet wist dat deze van de taliban afkomstig waren had u ze weggegooid. U had wel één brief bewaard maar had nooit iemand gevonden die ze voor u kon voorlezen. Een maand à twintig dagen voordat M.(...) u de brief voorlas waren er twee talibanleden naar uw handelszaak gekomen. Ze vroegen wat er met hun werk was gebeurd en zeiden dat zij brieven gestuurd hadden. Daarna zag u nog eens talibanleden in de buurt van uw winkel. Ze kwamen echter niet binnen. Nadat M.(...) de brief had voorgelezen bracht hij ze naar zijn vader, die bij de politie werkte. De volgende dag werd u opgepakt en meegenomen naar het politiebureau. De politie vroeg u onder andere hoe lang u al voor de taliban werkte. Na vier dagen werd u vrijgelaten maar de politie startte wel een onderzoek naar u. Na uw vrijlating bleven ze hun wagens naar uw zaak brengen voor kleine herstellingen. Volgens u deden ze dit om u te testen. Acht of tien dagen nadat u de brief had ontvangen ontplofte er een politiewagen die u enkele dagen daarvoor had hersteld. De autoriteiten kwamen u niet zoeken. Volgens u wilden ze u wel arresteren maar beschikten ze nog niet over voldoende bewijzen. Omdat u bang was voor de politie en de taliban besliste u om Afghanistan te verlaten. U bleef er nog ongeveer twee maanden en in die periode herstelde u nog steeds wagens voor de politie. U verliet Afghanistan in 2011. Onderweg naar hier, in Pakistan, werd u door enkele mannen op uw hoofd geslagen. Sindsdien hebt u gehoorproblemen. Na een reis van vier tot zes maanden kwam u aan in België aan op 4 april 2012 en diende u diezelfde dag nog een asielaanvraag in. Zeven of acht maanden na uw vertrek werd uw broer W.(...) meegenomen door de taliban en gedurende enkele maanden vastgehouden. Ze sneden zijn hand af.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 3 mei 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof werd gehecht aan uw beweerde asielrelaas en uw werkzaamheden voor de politie. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 25 oktober 2013. U diende tegen deze beslissing geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende hier op 17 januari 2014 een tweede asielaanvraag in. Het CGVS nam deze aanvraag op 16 december 2013 in overweging. U baseert zich voor uw huidige asielaanvraag nog steeds op dezelfde asielmotieven die u al uiteengezet heeft tijdens uw eerste asielaanvraag. Zo stelt u nog steeds te vrezen voor de taliban en de politie, waardoor u nergens in Afghanistan terecht kan. De politie en de taliban kwamen na uw vertrek nog diverse malen bij uw familie naar u informeren, maar ondertussen zouden zij begrepen hebben dat u niet meer in Afghanistan bent. Bijkomend haalt u aan dat de tolk tijdens uw gehoren in het kader van uw eerste asielaanvraag zaken verkeerd begrepen heeft, zoals dat u in Pakistan gewoond zou hebben, wat niet klopt.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u volgende nieuwe documenten voor: een originele brief van de dorpsouderen (dd. 18/05/1391 of 09/08/2012) met Nederlandstalige vertaling en drie originele dreigbrieven van de taliban (dd. 06/01/1391 of 26/03/2012, 07/01/1391 of 27/03/2012 en 12/01/1391 of 01/04/2012) met Nederlandstalige vertaling, inclusief de enveloppe waarin deze documenten u werden opgestuurd. Daarnaast legt u nog drie medische attesten voor waaruit blijkt dat u gehoorproblemen heeft.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS inzake uw eerste asielaanvraag reeds een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en daarbij opmerkte dat aan uw beweerde asielrelaas geen geloof kon worden gehecht. Deze beslissing werd door de RVV bevestigd. U liet na cassatieberoep in te dienen bij de Raad van State. Bijgevolg resten u geen beroepsmogelijkheden meer en staat de beoordeling van uw vorige asielaanvraag vast. Het CGVS kan zich dan ook ertoe beperken om in uw geval enkel de door u aangebrachte nieuwe elementen of feiten te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Aangezien u in uw derde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven van de eerste asielaanvraag, die eerder als niet bewezen werd beschouwd, mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is (CGVS 30/01/2014, p. 3-4). In casu dient te worden vastgesteld dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u tijdens uw tweede asielaanvraag aflegt en de documenten die u tijdens uw tweede asielaanvraag voorlegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, namelijk uw vrees voor de taliban die u wilden rekruteren en de

politie die u verdachten van banden met de taliban, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt en documenten voorlegt die inhoudelijk volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. U verklaart immers nog steeds te vrezen gedood te worden door de taliban en de politie (CGVS 30/01/2014, p. 4). Als bewijs hiervan legt u heden twee brieven van de taliban voor en een brief van het districtshuis (CGVS 30/01/2014, p. 6). Het louter herhalen van deze asielmotieven, die als niet bewezen werden beschouwd, volstaat niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid in positieve zin te wijzigen. Bovendien legde u enkele tegenstrijdige verklaringen af, die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen. Zo stelde u immers tijdens de gehoren in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u **onderweg, in Pakistan, op uw hoofd geslagen werd door enkele mensen en u sindsdien gehoorproblemen** heeft (CGVS 19/02/2013, p. 7). U stelde toen in Afghanistan geen problemen te hebben gekend met uw gehoor (CGVS 19/02/2013 p. 8). Echter in het kader van uw tweede asielaanvraag stelt u dat **uw gehoorproblemen begonnen toen u in Afghanistan gearresteerd werd door de politie en door hen geslagen** werd op uw hoofd (CGVS 30/01/2014, p. 3). Er kan toch worden verwacht dat u over dergelijk feit eensluidende verklaringen aflegt, gezien de medische gevolgen ervan voor u. Vervolgens stelt u nu ook dat u **nadat u door de politie vrijgelaten was, binnen de week Afghanistan hebt verlaten** (CGVS 30/01/2014, p. 4-5). Deze bewering is echter tegenstrijdig aan uw eerder gedane verklaringen dat u **na uw arrestatie na de explosie van de auto waaraan u had gewerkt, nog ongeveer één à twee maanden in het land verbleef en dat de politie u in die periode niet kwam zoeken of arresteren** (CGVS 19/02/2013, p. 19-20). Deze tegenstrijdige verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling.

U stelt bijkomend ook nog dat de tolk in het kader van uw eerste asielaanvraag verkeerdelijk begrepen zou hebben dat u in Pakistan gewoond zou hebben (CGVS 30/01/2014, p. 3). Echter, nergens in de beslissing van het CGVS, die genomen werd in het kader van uw eerste asielaanvraag, staat te lezen dat u in Pakistan gewoond zou hebben. Ook in het gehoorverslag van uw eerste asielaanvraag staat dit niet te lezen. Enkel dat u door Pakistan gereisd heeft en er vijftien tot zestien dagen doorgebracht heeft onderweg naar België (CGVS 19/02/2013, p. 7). Er zouden volgens u nog misverstanden geweest zijn, maar welke deze zijn kan u niet concretiseren, omdat u niet weet op welke motieven uw beslissing van het CGVS gebaseerd is. Niemand heeft immers deze beslissing aan u voorgelezen (CGVS 30/01/2014, p. 3, 5). Dat er diverse misverstanden waren tijdens uw eerste asielaanvraag tussen u en de tolk is aldus een blote bewering. Immers, u blijkt niet op de hoogte te zijn van de inhoud van uw eigen beslissing en kan aldus de tolk niet verwijten fouten gemaakt te hebben.

Met betrekking tot de voorgelegde brieven van de taliban en de brief van het districtshuis moet opgemerkt worden dat documenten slechts bewijswaarde bevatten als zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval gebleken is. Bovendien blijkt uit de vertalingen dat deze documenten gedateerd zijn in 2012 waardoor u deze aldus in het kader van uw eerste asielaanvraag had kunnen voorleggen bij de betrokken asielinstanties aangezien u in het kader van uw eerste asielaanvraag pas voor het eerst gehoord werd op 19/02/2013 en een tweede maal op 19/03/2013. Bovendien kan u geen aannemelijke verklaring geven voor het niet eerder voorleggen van deze documenten. Uw verklaring dat u dacht dat men tijdens uw eerste asielaanvraag uw problemen zouden begrijpen, deze documenten nog niet had en u pas na uw negatieve beslissing uw moeder om bijkomende documenten vroeg overtuigt immers onvoldoende daar een asielzoeker van in het begin van de procedure gewezen wordt op het belang van het voorleggen van documenten (CGVS 30/01/2014, p. 6 en Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 17). Bovendien blijkt de brief van het districtshuis opgemaakt te zijn op basis van de verklaringen van uw moeder, wat bezwaarlijk als een objectieve bron kan beschouwd worden. De bewijswaarde van deze brief is dan ook beperkt. Deze documenten slagen er dan ook niet in om de vastgestelde ongeloofwaardigheden in uw asielrelaas in positieve zin te wijzigen. Voor de volledigheid dient, in verband met de hierboven besproken documenten, nog te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde.

Wat betreft de door u voorgelegde medische documenten in verband met uw behandeling in België voor uw gehoorproblemen dient opgemerkt te worden dat uit het gehoorverslag blijkt dat er tijdens het gehoor met uw gehoorproblemen rekening gehouden werd en geen problemen met de tolk had

(CGVS 30/01/2014, p. 2-3). Bovendien stelde u ook na het gehoor de tolk goed begrepen te hebben en was u gelukkig dat u zich iets beter voelde zodat u de vragen kon beantwoorden (CGVS 30/01/2013, p. 12). Uw gehoorproblemen kunnen aldus geen verklaring bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in uw asielrelaas.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er nog steeds geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban en de politie in Puli Khumri. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de

impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt u een volwassen jongeman en hoewel u verklaart niet opgeleid te zijn, spreekt u naast Dari ook Pashtou en bent u in staat te werken (CGVS 19/02/2013, p. 2-3 en CGVS 30/01/2014, p. 4, 9). Immers, u hebt zes of zeven jaar praktische opleiding gevolgd als student automechanica alvorens met uw eigen garage te beginnen in de stad Puli Khumri waar u werkzaam was als automechanicien en metaalsmid. Hierdoor leerde u ook tellen en met geld omgaan (CGVS 19/02/2013, p. 4, 6-7 en CGVS 30/01/2014, p. 6, 8). Deze relevant competenties en ervaringen in stedelijke context zullen uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Uit uw verklaringen blijkt daarnaast ook dat u uit een bemiddelde familie afkomstig bent. Zo stelde u dat kon leven van uw activiteiten en welgesteld was (CGVS 19/02/2013, p. 7). Ook beschikte u over voldoende financiële middelen (5500 euro), door de verkoop van uw auto en spaargeld, om uw reis naar Europa te financieren (CGVS 19/02/2013, p. 8 en CGVS 30/01/2014, p. 8). Bovendien beschikt u nog over een eigen huis en bouwgrond in Puli Khumri (CGVS 30/01/2014, p. 7-8). Uw familie, met wie u nog regelmatig contact heeft, is daarnaast nog steeds financieel draagkrachtig. U stelt wel dat er geen spaargeld meer is, maar uw moeder en vrouw, die in Puli Khumri woonachtig zijn, worden onderhouden met het geld dat uw broers met hun werk als chauffeur verdienen. Zij zouden genoeg verdienen om uw familie te onderhouden en u daarvoor niet nodig hebben (CGVS 30/01/2014, p. 8-9). Ook uw medische problemen, namelijk uw gehoorproblemen die u al had vóór uw aankomst in België, staan een terugkeer naar Afghanistan niet in de weg (CGVS 19/02/2013, p. 7 en CGVS 30/01/2014, p. 4). Immers, u verklaart dat u hier in België ook auto's heeft gerepareerd en haalt nergens zelf aan dat uw gezondheidsproblemen een hervestiging in Afghanistan in de weg zouden staan (CGVS 19/02/2013, p. 21 en CGVS 30/01/2014, p. 9, 11). U haalt tot slot zelf aan dat als u geen problemen met de taliban of de politie zou hebben in Afghanistan het voor u wel mogelijk zou zijn om zich elders in Afghanistan

te vestigen en een winkel te openen (CGVS 19/02/2013, p. 21 en CGVS 30/01/2014, p. 11). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen met de taliban en de politie in Puli Khumri zijn er bijgevolg dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de stad Kabul in uw geval onredelijk zou zijn.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, minsten van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en van artikel 3 EVRM. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en wijst op zijn medische toestand ten tijde van het gehoor. Tevens stelt verzoeker dat de terugtrekking van buitenlandse troepen uit Afghanistan in 2014 en de impact hiervan op zijn situatie gezien moet worden als een zwaard van Damocles en stelt hij dat de taliban zal trachten hem te rekruteren. Ook de Afghaanse politie hanteert deze gedwongen rekrutering van mannen. Als bemiddeld persoon loopt verzoeker tevens het risico ontvoerd te worden. Verder betwist verzoeker de veiligheidssituatie in Kabul. Bovendien hebben Afghaanse asielzoekers in België volgens verzoeker een zeer negatieve reputatie bij Afghanen in Afghanistan omwille van de actie in de Begijnhofkerk in Brussel. Verzoeker meent dat hij hiervoor volgens het gewoonterecht in Afghanistan kan vervolgd worden.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een doktersattest en een aantal persartikelen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere

asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. De eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 3 mei 2013 afgewezen omdat (i) de opeenvolgende verklaringen van verzoeker niet eenduidig waren; (ii) verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de ontplofing van een politiewagen die door hem zou zijn hersteld; (iii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het aantal brieven die hij zou hebben ontvangen van de taliban en wat er met deze brieven gebeurd is; (iv) de inhoud van de door verzoeker neergelegde brief niet overeenstemde met zijn verklaringen; (v) uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier bleek dat er op dat ogenblik voor burgers in het district Puli Khumri geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet was. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 112 806 van 25 oktober 2013.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn huidige asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 4). Verzoeker stelt slechts dat er tijdens zijn eerste asielprocedure problemen waren met de tolk, die verkeerd zou begrepen hebben dat verzoeker in Pakistan gewoond heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Dit blijkt echter geenszins uit het gehoor dat werd afgenomen in het kader van de eerste asielprocedure. Hieruit blijkt immers slechts dat verzoeker verklaarde gedurende vijftien of zestien dagen in Pakistan te hebben verbleven. Voordien was verzoeker nooit in Pakistan geweest (eerste asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Ook in de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd hieromtrent niets gezegd. Voor het overige slaagt verzoeker er niet in om concrete voorbeelden te geven van wat de tolk mis begrepen zou hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 5).

Daarnaast legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweerde hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag nog dat zijn gehoorproblemen ontstonden doordat hij in Pakistan door vier of vijf mensen geslagen werd, waarbij hij ook zijn been brak. Tevens verklaarde verzoeker expliciet dat hij in Afghanistan geen gehoorproblemen had (eerste asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag, p. 7, 8). In het kader van zijn huidige asielaanvraag verklaart verzoeker daarentegen dat hij gehoorproblemen kreeg doordat hij door de politie in Afghanistan geslagen werd en daarbij ook zijn tanden brak (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Bovendien stelde verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag dat hij gedurende vier dagen werd gearresteerd door de politie en uiteindelijk ongeveer twee maanden na de explosie het land verliet (eerste asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag, p. 13, 19). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn derde asielaanvraag verklaart verzoeker daarentegen dat hij gedurende zes of zeven dagen werd gearresteerd door de politie. Bovendien zou hij binnen de week na zijn vrijlating vertrokken zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 5). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit onterecht heeft afgeleid, ziet de Raad niet in hoe het antwoord van verzoeker anders geïnterpreteerd zou kunnen worden. Verzoeker geeft dit ook zelf geenszins aan in zijn verzoekschrift. Het argument dat hij analfabeet is en men daarom niet mag verwachten dat hij exact weergeeft hoeveel dagen hij in Afghanistan heeft verbleven na zijn vrijlating kan niet overtuigen. Het is immers niet vereist om te kunnen lezen om een besef van tijd te hebben.

2.7. Wat betreft de door verzoeker voorgelegde medische documenten in verband met zijn behandeling in België voor zijn gehoorproblemen dient opgemerkt te worden dat uit het gehoorverslag blijkt dat er tijdens het gehoor met verzoekers gehoorproblemen rekening gehouden werd en verzoeker geen problemen met de tolk had (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 3). Bovendien stelde verzoeker ook na het gehoor de tolk goed begrepen te hebben en was hij gelukkig dat hij zich iets beter voelde zodat hij de vragen kon beantwoorden (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Verzoekers gehoorproblemen kunnen aldus geen verklaring bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn asielrelaas.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar zijn ziekte en de bijwerkingen van de medicatie die hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij zijn derde asielaanvraag nam ter verschoning van de in het kader van zijn derde asielaanvraag vastgestelde tegenstrijdige verklaringen dient te worden opgemerkt, dat er geen enkele medische attestering voorhanden is omtrent verzoekers gebruik van deze medicatie of omtrent de invloed van deze medicatie op verzoeker.

Voor zover zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn derde asielaanvraag onder invloed was van deze medicatie en door de bijwerkingen daadwerkelijk problemen kende om duidelijke verklaringen af te leggen, dient te worden opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan de gedane vaststellingen bij verzoekers eerste asielaanvraag. De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn huidige asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 4) waarvan reeds definitief is komen vast te staan dat deze ongeloofwaardig zijn.

Waar er in de medische documenten sprake is van psychosomatische problemen en meer bepaald problemen met het korte termijn geheugen en een gevoel van permanente bedreiging en nachtmerries (eigen vertaling), wordt er nergens aangegeven op welke wijze dit van invloed zou kunnen zijn op de verklaringen die verzoeker tijdens zijn eerste en derde asielaanvraag heeft afgelegd. Hieruit blijkt evenmin dat verzoeker niet bij machte zou kunnen zijn om coherente verklaringen af te leggen omtrent de gebeurtenissen die zijn asielrelaas uitmaken.

2.8. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat Afghanistan uit België een zeer negatieve reputatie hebben in Afghanistan sinds de actie in de Begijnhofkerk en stelt dat hij hiervoor vervolgd zal worden volgens het Afghaanse gewoonterecht wegens bekering, stelt de Raad vast dat dit slechts loutere beweringen zijn van verzoeker. Verzoeker toont dit niet in concreto aan. De algemene informatie die verzoeker bijbrengt gaat louter over het gewoonterecht en volstaat dan ook niet.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij in Baghlan, waar de taliban zeer sterk staat, gerekruteerd zal worden door de taliban en dat ook de Afghaanse politie rekrutering van mannen hanteert, stelt de Raad vast dat verzoeker de situatie in Baghlan kan ontlopen door zich in Kabul te vestigen (zie supra). De verwijzing naar de rapporten van Refworld, Ecoi en de UNHCR Guidelines, dat overigens ook handelt omtrent rekrutering in gebieden waar de AGE's effectieve controle uitoefenen, volstaan overigens niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.9. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De Raad stelt vast dat de door verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neergelegde brieven van de taliban en de brief van het districtshuis reeds in 2012 werden opgesteld. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker deze niet eerder heeft neergelegd, gezien de gehoren in het kader van zijn eerste asielrelaas pas op 19 februari 2013 en 19 maart 2013 plaatsvonden. Verzoekers verklaring dat hij dacht dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem wel zou begrijpen en zijn moeder pas contacteerde nadat hij een negatieve beslissing kreeg, kan geenszins overtuigen (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker zijn asielrelaas niet van in het begin zou proberen staven indien hij werkelijk over brieven van de taliban beschikte. Daarnaast stelt de Raad vast dat de brief van de ouders een gesolliciteerd karakter heeft, nu deze werd opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekers moeder. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is hoe dan ook relatief.

2.10. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.11. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man, die Dari spreekt en Pashtou begrijpt en na een praktische opleiding automechanica van zes of zeven jaar een eigen garage opende in Pulu Khumri waar hij werkte als automechanicien en metaalsmid (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 6, 8, 9; eerste asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 3, 4, 6, 7). Tevens verklaarde verzoeker dat hij welgesteld was, een eigen huis heeft en ook een stuk bouwgrond bezit (stuk 5, gehoorverslag, p. 7, 8; eerste asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Verzoekers broers verdienen voorts genoeg als chauffeurs om de hele familie te onderhouden (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Ook in onderhavig verzoekschrift geeft verzoeker aan dat hij een bemiddeld persoon is. Verzoekers gehoorproblemen weerhouden hem er overigens niet van om zijn werk uit te voeren, aangezien hij ook in België auto's herstelt (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Verder verklaart verzoeker dat zijn medische problemen zijn leven niet in gevaar brengen en stelt hij zelf dat hij zich zou kunnen hervestigen in Afghanistan indien hij geen problemen had met politie (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Deze beweerde problemen werden hierboven echter reeds ongeloofwaardig bevonden. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ontvoerd zal worden omdat personen uit Europa als kapitaalkrchtig worden aanzien, stelt de Raad vast dat dit slechts een loutere bewering is die geenszins wordt gestaafd. Het rapport van Refworld verwijst bovendien naar rijke zakenmensen. Hoewel verzoeker verklaarde bemiddeld te zijn en een eigen garage leidde, meent de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als garagist als 'rijke zakenman' kan worden bestempeld. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Kabul - Stad" van 5 september 2013) en de actualisatie ervan die werd toegevoegd aan de verweernota (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Kabul - Stad" van 30 april 2014) blijkt dat het totaal aantal incidenten in Kabul in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerst kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen high profile doelwitten. Ook de UNHCR stelt in de Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 dat de AGE's high profile attacks blijven uitvoeren in Kabul. Hiermee worden aanslagen bedoeld die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit hebben. Het betreft vaak zogenaamde 'complexe' aanslagen, die doelbewust en gecoördineerd zijn, uitgevoerd worden door meer dan één strijder en waarbij een zelfmoordaanslag wordt gepleegd in combinatie met minstens één andere aanvalstechniek.

Deze aanslagen worden meestal sterk gemediatiseerd en eerder dan het verkrijgen van controle over de stad is de opzet ervan de weerslag bij de publieke opinie. De bedoeling van deze aanslagen is de perceptie creëren van een onstabiele en kwetsbare stad. De frequentie en de daadwerkelijke impact van dergelijke aanslagen staat niet in verhouding met de media-aandacht die zij opeisen. Betreffende de periode van augustus 2013 tot april 2014 valt aan te stippen dat alle aanslagen hetzij een high profile als doelwit hadden, hetzij leger of politie. Afghaanse burger die om het leven komen zijn meestal omstaanders. Opvallend zijn de aanvallen op civiele doelwitten waar bij uitstek westerlingen vertoeven. Met uitzondering van één aanslag op een sjitisch centrum kan geen van de AGE-acties tussen september 2013 en april 2014 gecatalogeerd worden als een specifieke aanslag op een louter civiel Afghaans doelwit. De taliban had aangekondigd de Afghaanse presidentsverkiezingen met geweld te zullen verstoren. In maart werden verschillende aanslagen gepleegd in Kabul. Het is echter opvallend dat sinds begin april het geweld wat geluwd lijkt. Op de dag van de eerste ronde van de presidentsverkiezingen, 5 april 2014, werden geen zware gewelddaden gepleegd in het land. Ook in Kabul bleef alles rustig. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Na een uitgebreide analyse van de tweewekelijkse ANSO berichten bleken deze operaties hoofdzakelijk arrestaties van vermeende opstandelingen, wapen- en explosievondsten. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Herhaaldelijk kwamen de ANSF dan ook in het nieuws wanneer zij een aanslag vrijdelden. Het Amerikaanse ministerie van Defensie noemt Kabul in een rapport uit juli 2013 één van de minst gewelddadige plaatsen in Afghanistan, waar sommige van de beste ANSF-eenheden de veiligheid voorzien. Gerenommeerde analisten komen tot dezelfde vaststelling dat Kabul stevig in handen is van de regering. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een 'alarmerend niveau'. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, in de context van aanslagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier en de verweernota, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde persartikelen bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij in Baghlan, waar de taliban zeer sterk staat, gerekruteerd zal worden door de taliban en dat ook de Afghaanse politie rekrutering van mannen hanteert, stelt de Raad vast dat verzoeker de situatie in Baghlan kan ontlopen door zich in Kabul te vestigen.

De door verzoeker aangehaalde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie te ondergraven.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.12. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.13. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF